

24.4.2019

MISSÄ JA MITÄ?

Opiskelen lähihoitajaksi Etelä-Karjalan Ammattiopisto Samossa Lappeenrannassa. Keväällä 2018 sain tietää, että opiskelijoilla olisi mahdollisuus suorittaa yksi vapaaehtoinen työssäoppimisjakso ulkomailla. Ajatuksesta innostuneena päätin hakea mukaan kansainvälistymään, olinhan nuorena miettinyt että joskus olisi kiva käydä vähän katsomassa maailmaa, mutta en silloin koskaan tullut lähteneeksi. Ja nyt uuden kokemuksen lisäksi työssäoppimisessa kiinnosti myös se, miten asioita hoidetaan muualla kuin Suomessa, jossa olen jo tarvittavat työssäoppimisjaksot suorittanut.

Muutaman vaihtoehdon jälkeen kohdemaaksi valikoitui Saksa, jossa omalla koulullani on ollut useita vuosia yhteistyökumppani ja asiat ovat aina toimineet hyvin. Näin tapahtui myös tällä kertaa ja maaliskuun alkupuolella olin matkalla Berliinin kautta junalla Salzgitter-Lebenstedtiin, jossa tulisin asumaan seuraavat kuusi viikkoa.

ASUMINEN

Asuimme toisen työssäoppijan kanssa samassa asunnossa kolmikerroksisen pitkän kivitalon ylimmässä kerroksessa. Näitä samankaltaisia kivitaloja seudulla oli useita. Meillä oli käytössämme pieni keittiö, kylpyhuone ja omat makuuhuoneet. Mielestäni asunto oli hyvä juuri tähän tarkoitukseen, molempien työpaikalle oli melko lailla sopiva matka. Matka taittui päivittäin kävellen, pyöräillen ja tarvittaessa myös linja-autolla.

TYÖPAIKKA

Työpaikkani oli sairaalassa Helios Klinikum Salzgitter. Olin siellä töissä kuntoutusosastolla, jolle tulee ihmisiä toipumaan ennen ja jälkeen leikkauksen tai jonkun muun operaation. Osastolla viivytään keskimäärin kaksi viikkoa, jonka jälkeen potilaat jatkavat matkaa joko takaisin kotiin, palveluasumiseen tai jatkokuntoutukseen. Osastolla oli myös muutamia palliatiivisen hoidon paikkoja.

Olin töissä arkipäivisin aamuvuorossa, joka alkoi kuudelta aamulla ja päättyi puoli kolmelta iltapäivällä. Päivään sisältyi yksi puolen tunnin ruokatauko, jonka yleensä pidin kymmenen maissa aamupäivällä. Sairaalan kahviossa olisi ollut lounas tarjolla klo 12 – 14, mutta kovin usein en

saanut taukoani tuohon aikaan sattumaan sopivasti. Ylipäättään Saksassa lounasta syödään reilusti myöhemmin kuin meillä Suomessa.

Työpäivä alkoi yhteispalaverilla, jonka jälkeen tein lähihoitajan töitä ja joinain kertoina avustin sairaanhoitajia heidän tehtävissään. Aamupäivään sisältyi erilaisia mittauksia, suihkutuksia, hygieniasta huolehtimista ja potilaitten veden saannin varmistamista. Lounaan aikaan potilaille jaettiin ruoka-annokset ja huolehdittiin syömisistä. Ruuan päälle tarjottiin kahvia tai teetä. Iltapäivä kului potilaitten kanssa erilaisten asioiden parissa, mikä milloinkin oli ajankohtaista. Osastolla työskenteli sairaanhoitajien lisäksi fysioterapeutteja ja toimintaterapeutteja. Pääsin kahtena päivänä seuraamaan myös heidän työskentelyään. Oletan, että tekemäni työtehtävät olisivat voineet olla vieläkin monipuolisempia ellei meillä olisi ollut hieman kielimuuria työntekijöitten kanssa – itse en juurikaan puhu saksaa eivätkä kaikki osastolla puhuneet juurikaan englantia. Tiettyjen fraasien avulla pystyin kommunikoidaan potilaitten kanssa niin, että saimme akuuteimmat asiat hoidettua ja tarvittaessa pyysin saksaa puhuvan henkilön paikalle.

VAPAA-AIKA

Salzgitter sijaitsee Ala-Saksin osavaltiossa Pohjois-Saksassa. Lähimpänä olevia suurempia kaupunkeja ovat mm. Braunschweig, Hildesheim ja Hannover. Vapaa-ajalla vierailimme lähellä ja hieman kauempanakin kylissä ja kaupungeissa. Saksassa on helppoa ja suhteellisen edullista liikkua julkisilla kulkuvälineillä, joten niinä vapaapäivinä kun yhteistyökoulumme opettajat eivät järjestäneet meille retkiä, istuimme yleensä aamulla junaan ja tutustuimme alueen muihin kohteisiin. Näimme ja koimme paljon näiden kuuden viikon aikana. Tässä muutamia nimiä jossa vierailimme: Braunschweig, Goslar, Hannover, Harz-vuoret, Wolfenbüttel ja Wolfsburgin Autostadt. Yhtenä lauantaina kaksi opettajaa veivät meidät tutustumaan Berliinin nähtävyyksiin. En olisi etukäteen uskonut että kuuden viikon aikana ehtii ja jaksaa kokea niin monta uutta paikkaa! Itseeni suurimman vaikutuksen teki Hannoverissa sijaitseva Herrenhausenin puutarha, joka todellakin on kokemuksen arvoinen paikka, suosittelen lämpimästi!

(www.visit-hannover.com/fi/Koe-Hannover/Parhaat-palat/Herrenhausenin-puutarhat)

HUOMIOITA TYÖSSÄOPPIMISJAKSOLTA

Yhteiskunnan kehittyminen on samansuuntaista molemmissa maissa: väestö ikääntyy, elinikä nousee ja tuo tullessaan erilaisia sairauksia, joita meidän tulee hoitaa. Myös Saksaa vaivaa työvoimapula sosiaali- ja terveysalalla.

Tällä hetkellä Saksassa ei kouluteta erikseen lähihoitajia, vaan sairaalassa työskentelee sairaanhoitajia. Heilläkin on tulossa jonkinlainen muutos koulutukseen ja työhön vuonna 2020, jolloin uudistusta lähdetään toteuttamaan. Kuitenkin ihmisistä huolehditaan yhtä lailla hyvin sekä Saksassa että Suomessa ja terveydenhuolto on korkeatasoista. Myös hygieniataso on melko samanlaista molemmissa maissa.

Opin paljon saksalaisesta työkuulttuurista, työtavoista ja elämisen menosta ylipäättään. Opin paljon myös itsestäni ja siitä miten voin pärjätä vieraassa kulttuurissa vaikka yhteistä kieltä ei välttämättä olekaan siinä muodossa mihin täällä koti-Suomessa on tottunut. Kenties olisin ammatillisesti voinut oppia hieman enemmän ilman kielimuuria, mutta silloin oma henkisen kanttini kokeilu olisi saattanut jäädä pienemmäksi. Näin jälkikäteen arvostan sitä, että pärjäsinkin työpaikalla kuitenkin vaikka arkityö yhteisen kielen puuttuessa välillä tuntuikin tahmealta. Aina jotenkin keksittiin keino millä selvitään ja pääasia tietenkin oli se, että saadaan potilaan asia etenemään oikeaan suuntaan. Pääsin tekemään muutamia perusasioita sairaalan osastolla, joita en aiemmissa työssäoppimispaikoissani kotihoidossa ole tehnyt, esimerkiksi vuoteessa peseytyminen ja hiustenpesu. Tässä työssä sekä Suomessa että muualla, opin ja tarkoituksen tuo mukanaan asiakas, jonka vuoksi työstä pidän.

Ylipäättään matkastani opin sen, että jos edes hivenen kiinnostaa, aina kannattaa lähteä kokemaan uutta. Työssäoppimassa voi olla lyhyemmänkin jakson, vaikkapa kolme tai neljä viikkoa. Meillä suomalaisilla on myös todella hyvä kielitaito ja muutenkin voimme olla ylpeitä siitä, että olemme suomalaisia ja osa Eurooppaa! Olen iloinen että saan olla suomalainen sosiaali- ja terveysalan Super-ammattilainen!